

ENDURO
MM
sarja

MAHTAV

Maailmanmestarit 1995 vas.: Petteri Silvan, Giovanni Sala, Anders Eriksson ja Kari Tiainen.

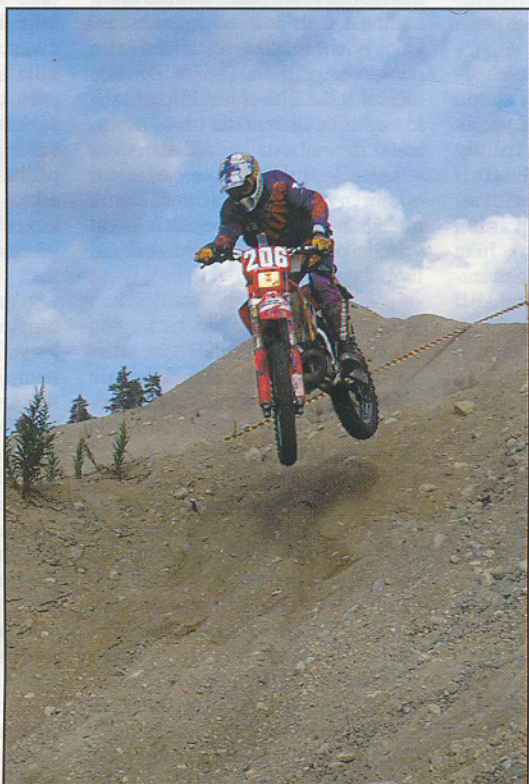
Matkalla kohti ensimmäistä mestaruutta, mutta ei varmastikaan viimeistä – siis Petteri Silvan!

”Urheilijanuorukainen auttaa aina toveriaan”, niinhän sitä joskus sanottiin. Tässä se pätee parhaan hirtehisuumorin muodossa. Karin parhaat nuoruuden kaverit ajattivat hänet piruuttaan pahimpaan mutaläpeen ja nauroivat, että eihän Kari olisi mestari, ellei se tuosta selviäisi ja siinähan mestari saa samalla jo esimakua shampanjaroiseista.

NYT SE ON TOTTA

Nii’in, nyt se vihdoinkin toteutui, mikä jo viime vuonna oli niin lähellä, niin lähellä. Ei tässä toki ahneiksi olla tultu, ettei yksi maailmanmestaruus enää riittäisi. Tässä onkin kyse syvällisemmistä seikoista. Karin rutinoitunutta varmuutta ja hänen tavoitteekseen asettamaansa viidettä maailmanmestaruutta kukaan tuskin asetti edes kyseenalaiseksi, mutta jokainen joka pääsi viime kaudella läheltä seuraamaan Petteri Silvanin suorituksia, tietää, että mestaruus olisi jo tuolloin kuulunut hänelle. Se ei vaan ollut tullakseen ja tälläkin kaudella jämsäläisellä on ollut kivinen tie, mutta nyt se vihdoinkin loksautti kohdalleen ja mikäpä olikaan hienompaa kuin se, että tittelit ratkesivat juuri täällä kotona, Suomessa. ➔

KAUDEN PÄÄTÖS RIIHIMÄELLÄ

Jani Laaksojen vauhti oli sitä luokkaa, että jopa Giovanni Sala joutui aika ajoin tunnustamaan hänet nopeammakseen.

Mika Ahola todisti jälleen kerran, että vauhti riittää ammattilaistenkin joukossa.

Jos oli ilo vilpítőntä suomallaisleirissä, niin sitä se oli länsinaapureillakin. Tämä kak-sikko Björne Carlsson (50) ja Anders Eriksson (44) valtasivat teamityönä Andersille pikkunelariluokan mestaruuden.

Juha Nuuttilla on pitänyt enduron ainoastaan harrastuksena, mutta vauhti on silti täysipäiväisten ammattilaisten luokkaa.

Vesa Kytösellä on sama tilanne kuin Nuuttillallakin, eli arkiaskareet eivät suo mahdollisuutta irrottautua pelkkään ajamiseen.

Teksti ja Kuvat:
Pekka Neste

JÄRJESTELYT SUJUIVAT

Riihimäen Moottoripyöräkerho Kahvakopla, Kari Tiaisen kotikerho oli ensimmäistä kertaa järjestämässä MM-tason kilpailua ja se oli asetanut jo järjestelyjen alkuvaiheessa tavoitteekseen tehdä tapahtumasta alansa paras. Tapahtuma, joka kelpaa mittakepiksi muille.

Tavoite ei jäänytkaan uho-asteelle, vaan kilpailua seuraamaan tulleet kansainväliset asiantuntijat kilvan suitsuttivat kiitostaan siitä, kuinka kaikki toimii kuin ajatus. Sanoipa joku, että mikäli järjestelyt tästä vielä paranevat, niin tulokset täytyy julistaa jo ennen starttia.

Kahvakoplan voima on siinä, että sen ydinryhmän muodostavat edelleen pääpiirteissään samat henkilöt, jotka perustivat aikoinaan kerhon suorastaan nuorukaisina. He kaikki ovat kasvaneet ja kypsyneet yhdessä, oppineet asioita kantapäähän kautta, tottuneet ottamaan kaiken aikaa uusia haasteita vastaan ja suoriutumaan niistä, eivätkä ole ukkouneet, tai urautuneet mihinkään perinteisiin kaavoihin, vaan tekevät asiat niin kuin ne tuntuvat järkeviltä. Tämä MM-endurokin toteutettiin perinteisistä kaavoista poiketen ja kuten jo tuli esiin, kansainväliset asiantuntijat antoivat järjestelyistä pelkkää kiitosta.

2 x 159 km

Kilpailureitillä oli pituutta 159 kilometriä ja se sisälsi kaksi motocrosskoetta ja kaksi ekstratestiä. Reitti ajettiin kumpanakin päivänä kahteen kertaan. Ensimmäinen ekstratesti oli sijoitettu lähelle Riihimäen keskustaa, varuskunnan alueelle ja toinen Tervakoskelle, samoilille kalliioille, jossa on järjestetty perinteisesti paikkakunnan trialkilpailut. Motocrosskoheet puolestaan ajettiin kahdella lähimmällä crossiradalle, eli Karhissa Hausjärvellä ja Hyvinkään moottoriurheilukeskuksessa. Kyseisiä ratoja oli kasvatettu lähi- ja maastoon siten, että niiden pituudet kutakuinkin tuplaantuivat ja näin niille saatiin enemmän kestoaika.

Ensimmäisen päivän aikataulu oli kiihvastempoinen ja sen noudattaminen aiheutti hosumista jopa terävimmälle kärjellekin, joten toiselle päivälle sitä sitten perustellusti löysätettiin, vaikka keliolosuhteet eivät muuttuneetkaan sään ollessa koko viikonlopun ajan pilvipoutainen.

Normaalikäytännön mukaan ensimmäisellä kierroksella ekstratestit ajetaan siirtyminä, eikä niiltä oteta aikaa, mutta crossikokeilla kellot käyvät armotta heti ensihetkiltä lukien.

LAUANTAI-AAMUPÄIVÄ: 125 cc

Piikkiluokassa käytiin mestaruustaistelun loppuhuipentumaa

Husqvarnan ykköspilotin, Petteri Silvanin ja Italian, Kawasakia kускаavan Stefano Passerin välillä. Petteri oli käytännössä selvästi niskan päällä, niin pisteissä, kuin myös tutumman maaperän puolesta. Maailma on kuitenkin opettanut, varsinkin Petterille, että mikään ei ole varma, ennen kuin ajamiset on ajettu. Tässä samassa luokassa oli varsin hyvin menestymisen mahdollisuuksin mukana myös Mika Ahola (Husqvarna), Tuomas Ahonen (Husqvarna), Tero Koskinen (Husqvarna), Marko Laaksonen (Yamaha), Juha Salminen (KTM) ja Janne Suominen (KTM), sekä Petja Ritschkoff (Honda), Kaj Rönnqvist (Yamaha), Jukka Järvinen (KTM), Kalle Sevelius (Yamaha), Eero Merjamaa (TM), Ari Lahti (Yamaha), Mikko Kalliolepo (KTM) ja Janne Leander (Husqvarna).

Ensimmäisen crossikokeen voitti Petteri Silvan selvin ottein ja Stefano Passeri sai tunnustaa jämsäläisen heti ensimmäisellä kellotetulla kokeella itseään 7 sekuntia nopeammaksi. Kolmaskin sija meni Palo Fellegaran (Honda) ansiosta saapasmaahan ja maailmalle kärkkyvä Mika Ahola oli neljäs. Kukkakeppitsekki-italo Roman Michalik (TM) ajoi viidenneksi ja osoitti, että puheet hänen kyvyistään pelkkänä kovien kivikoitten taitajana ovat harhaanjohtavaa vähätellyä. Tulevaisuuden miehiimme kuuluvista Tuomas Ahonen avasi päivänsä hienolla 10:nnellä sijalla ja Juha Salminen tiukasti heti seuraavana, sekä Tero Koskinen 14., Marko Laaksonen 19. ja Janne Suominen muutaman sekunnin kymmenyksen hitaampana heti seuraava.

Siirtymä seuraavalle pätkälle Karhiin oli kiireistä kivikko. Karhissa, jossa perinteinen crossirata oli saanut jatkokseen todella rankan ja uuvuttavan, lähinnä pehmeistä hiekasta ja kivikosta muodostuneen, noin parin kilometrin lisälennin, Petteri kaatui lähes heti osuuden alussa jääden kolmanneksi ja hävisi Passerille runsaalla sekunnilla. Michalik ajoi Passerin kanssa lähes tasoihin ollen toinen. Mika Ahola oli jälleen heti ammattilaiskolmikon jälkeen seuraavana ja Paolo Fellegara jäi Mikalle muutaman sekunin kymmenyksen. Juha Salminen jatkoi hienoja esityksiään ollen pätkän seitsemäs ja Tuomas Ahonen ajoi tasaisen varmasti ollen jälleen 10. Tero Koskinen oli 13., Petja Ritschkoff 16. ja Marko Laaksonen 19.

Karhista siirryttiin Tervakosken trialmaiseisiin, päivän toiselle ekstratestille. Sinne johtaneelle siirtymäosuudelle sattui myös kiinnostava kalliionousu, jolla oli yleisöä pilvinpimein.

Siinä kilpailijat joutuivat lähtemään lähes nollakurvista liikkeelle, jonka jälkeen vauhtia ehdittiin kelata heinikoisesta rinteestä noin 20 metrin matka ennen lähes seinäjyrkälle kalliolle nousua.

Täytyy sanoa, että onneksi ei satanut. Pelimiehet ajoivat kuivan kallion ylös leikitellen, mutta amatööri tasolla oli jo selvästi aistittava

vissa nousuun lähdössä "kaikki, tai ei mitään"- henkeä.

Tervakosken ekstra ajettiin siten ensimmäisellä kierroksella ilman kelloja ja sen jälkeen kulku suuntautui etelään ja kohti kilpailukustaa – Riihimäkeä, josta lähettiin puolen päivän tietämissä toiselle kierrokselle. Sitä ennen kilpailijoille tarjottiin siirtymällä myös perinteistä suomalaista kansallisherkkua – suota – pikku pätkä, jossa sai oikein pysähtyä miettimään, että mistähän kokeilisi, kiertäisikö, vai yrittäisikö tuurillaan vain suoraa läpi.

YLI 175cc:

Isossa kaksitahtiluokassa koettiin heti alkajaisiksi suomalaisittain mieluinen yllätys, kun Jani Laaksonen (Honda) tärytti ensimmäisellä crossikokeella luokkansa pohjat, käytännössä jo kruunaamista vaille mestari, Italian Giovanni Sala (KTM) jäi Janille runsaan sekunnin ja pikku hiljaa isommankin pyörän kanssa sinuksi pääsevä Paul Edmondson (Gas Gas) oli kolmas. Jämsän Vesa Kytönen (Husqvarna) kuului viime vuoden yllättäjiin, mutta nyt miehen neljättä sijaa voi sanoa jo odotusten mukaiseksi. Italialainen, mitalitaistoon mukaan noussut Fausto Scovolo (Yamaha) ajoi viidenneksi ja Husqvarnan tämän luokan ykköspilotti Tullio Pellegri-nelli oli vasta 7. Kilpailun kaukaisin osanottaja oli tässä luokassa ajava Australialainen Shane Watts (KTM), eikä kengurumaan mies huonosti loikkanutkaan, vaan oli ensipätkällä 9.

"Laakososen dynastian" nuorimainen, Janin pikkuveli Sami oli keräämässä kokemusta ja ensimmäisellä pätkällä hän ylsi 23. sijalle. Suomalaisista oli tässä luokassa lisäksi enemmänkin vain harrastelu-mieheissä ja maailman vauhdista mitata ottamassa Keimo Tuomala, Arto Rintakoski, Jere Ruokolampi, Antti Myllymaa ja Mikko Lehtinen, jotka ajoivat 20.-30. sijojen tuntumassa.

Karhissa piti kovinta vauhtia Fausto Scovolo, joka löi toiseksi ennättäneen Giovanni Salan runsaalla sekunnilla. Ranskan Erik Bernard (KTM) oli kolmas ja hänelle vajaan sekunnilla hävinnyt Jani Laaksonen neljäs. Saman verran puolestaan hävisi Paul Edmondson Janille. Punaiseen multaan tottunut kengurumies Shane Watts ei oudoksunut Karhinkaan hiekka/kivi-coactailia, vaan ajoi hienosti seitsemänneksi, Tullio Pellegri-nelli oli 8. ja Vesa Kytönen 9. Sami Laaksonen ajoi 16:nneksi ja loput suomalaiset jälleen sijojen 20.-30. tuntumaa.

PIKKUNELARIT:

Tässä luokassa oli mestaruuden ratkeamista ajatellen kaikkein tasaisin pistetilanne. Viime kaudella luokan mestaruus ratkesi vasta Unkarissa ja sählingin kera. Ykköseksi kruunattiin silloin Italian Mario Rinaldi (KTM) ja hän on ollut kulu-neellakin kaudella hienokseltaan niskan päällä. Sarjan vanhetessa ovat kuitenkin Ruotsin nuoret tulevaisuuden kaverit – Anders Eriksson

(Husaberg) etunenässä – panneet saapasmaamiehille paineita. Viimeistä edellisessä kisassa, Ruotsissa Anders olikin voittaa luokan, mikä olisi siirtänyt hänet viimeistä osakilpailua ajatellen turvalliseen asemaan, mutta sitten, aivan viime hetkillä astui epäonni kuvaan. Eriksson johti kisaa jo runsaalla 20 sekunnilla, kun hänen pyörästään hyppäsi vät viimeisellä pätkällä ketjut pois päältä ja siinä remontissa tarvittyä aikaa sen verran, että hän hävisi kokeella 47 sekuntia, mikä tarkoitti 25 sekunnin häviötä lopputuloksissa.

Vaikka Anders voittaisikin Riihimäellä molempina päivinä luokansa, niin se ei riittäisi mestaruuteen, jos Rinaldi puolestaan ennättää kummallakin kerralla toiseksi. Siinä olivat siis lähtökohdat, mutta ruotsalaisille on annettava se tunnustus, vaikka kuinka ovatkin meidät rakkaita vihollisiamme, että heiltä ei loppu itseluottamus koskaan ja siltä pohjalta siis startattiin – altavastajina, mutta mestaruuteen tähdäten.

Ensimmäinen pätkä menikin Andersin kannalta suorastaan satumaisen hienosti; hän voitti, toiseksi ennätti Italian Arnaldo Nicoli (Husqvarna), kolmanneksi Andersin talitoveri Björne Carlsson ja Rinaldi jätettiin neljänneksi. Vanha konkari ja suomalaisten ystävä Svenerik "Jösse" Jönsson (Husqvarna) ei tunnu olevan enää terävimmässä iskussa ja hän jäi viidenneksi. Paras suomalainen oli Juha Nuuttila (Husqvarna) sijalla 8. ja muut maanmiehemme sijoittuivat pätkällä seuraavasti: Pekka Viljakainen (Husqvarna) oli 10., Petri Partti (Husqvarna) 19. ja Heikki Paalanen (KTM) 20.

Karhissa oli Anders Eriksson jälleen kiireisin, mutta Mario Rinaldi kiristi toiseksi, Nicoli oli kolmas ja Carlsson neljäs, "Jösse" jälleen viides, Pekka Viljakainen 6., Juha Nuuttila 7., Petri Partti 18. ja Heikki Paalanen 19.

ISOT NELARIT:

Kari Tiainen ajoi odostusten mukaisesti pohjat Hyvinkäällä lyöden toiseksi ennättäneen Ruotsin Peter Janssonin (Husaberg) runsaalla kolmella sekunnilla. Slovakian Jaroslav Katrinak (Husqvarna), jolla oli mestaruustaistelussa ainoana edes teoreettinen mahdollisuus Karin lyömiseen jäi heti ensimmäisellä pätkällä suomalaiselle 15 sekuntia. Se tarkoittaa valovuotta. Saksan Dirk von Zitzewitz (KTM) oli 4. ja Suomen Olli Jäntti (KTM) oli 5. Suomen Mika Kaipanan (Husaberg), joka muutama vuosi sitten kiersi täyden MM-sarjan varsin hyvällä menestyksellä, on nyt keskittynyt pelkäämään näihin lähikulmien kisoihin ja hän ajoi kotikylänsä radalla yhdeksänneksi.

Karhissa Karin ja Peter Janssonin ero säilyi samana noin kolmena sekuntina ja kolmanneksi ennätti Zitzewitz. Jaroslav Katrinak oli kadonnut Hyvinkään ja Karhin välisellä kivikkosiirtymällä mystisesti jonnekin, eikä saapunut päivän toi-

selle kokeelle lainkaan. Jo tässä vaiheessa, ensimmäisen kilpailupäivän ensimmäisen crossikokeen jälkeen voitiin siis Kari Tiaista onnittelaa viisinkertaisena maailmanmestarina. Myöhemmin selvisi, että Katrinakin jalka oli jäänyt kyseisellä Hyvinkää-Karhi - siirtymällä kiven ja jalkatapin väliin, jonka seurauksena hän sai jalkaansa murtuman ja oli pakoitettu keskeyttämään.

TOINENKIERROS 125cc

Nyt siis kelloitettiin jo Riihimäen varuskunnassakin. Stefano Passeri ajoi italialaiskansalliseen tyyliin hullunkuillo silmissä ekstran pohjat. Samaan suuntaan meni myös toinen sija Roman Michalikin toimesta, mutta hän jäi tällä puitten seassa pujotelleella puistopätkällä Passerille runsaat 3 sekuntia ja kolmanneksi ennättänyt Petteri Silvan puolestaan hävisi kakkosijan ainoastaan hiuksen hienosti runsalla sekunnin kymmenyksellä. Ruotsin Rickard Larsson (Suzuki), alkoi parantaa tahtiaan ja ajoi neljänneksi. Rickardilla on muuten lajia kohtaan myötämielisesti suhtautuva työnantaja – Jeff Nilsson, joka lopetti oman aktiiviuransa viime kauteen. Jeff jatkaa isänsä, Bill Nilssonin (joka on muuten motocrossin 500-luokan maailmanmestari vuodelta 1957) perustaman metallialanyrityksen ohjissa ja pappa Bill keskittyy eläkepäivinä veteraanipyörien rakenteluun.

Italian Giorgio Grasso (Yamaha) ajoi viidenneksi. Tuomas Ahonen oli 8. ja Mika Ahola 9. Ensimmäisellä kierroksella varsin mallikkaasti kymppin joukossa ajanut Juha Salminen oli valitettavasti joutunut keskeyttämään. Janne Suominen oli ilmeisesti aamu-uninen, kun nyt puolen päivän jälkeen hänen sijoituksena parantui oikein aimoharpauksen miehen ennättäessä sijalle 14. Tero Koskinen jatkoi tasaiseen tahtiin ollen nyt 15. ja Marko Laaksonen jäi hänelle pari pykälää. Muita suomalaisia ei sitten enää mahdunuttaan alle parinkymppin joukkoon.

Riihimäeltä kilpailijat samoilivat seuraavaksi Hyvinkään crossikokeelle, jossa Petteri Silvan repäisi jälleen lähes 4 sekunnin raon kakkoseksi ehtineeseen Passeriin. Kolmanneksi ajanut Giorgio Grasso jäi sitten Petteristä jo reilun 10 sekuntia. Mika Ahola oli toiseksi paras suomalainen ja sijoittui neljänneksi. Tuomas Ahonen oli kahdeksas, Marko Laaksonen 16., Tero Koskinen 18. ja Petja Ritschkoff 19. Janne Suominen loukkasi Hyvinkään crossikokeella polvensa ja siirrettiin ambulanssilla tarkempiin tutkimuksiin joutuen keskeyttämään kisan.

Hyvinkäältä Karhiin siirryttäessä teloi myös Petteri Silvan jalkansa joutuessaan pysähtymään, kun Stefano Passeri kaatui kivikko siirtymällä hänen edessään. Petteri kaatui siis pysähdyksistä jalan jäädessä jalkatapin ja kivan väliin. Jämsäläisen ei onneksi tarvinnut keskeyttää,

mutta päivän päätyttyä Petteri kertoi joidenkin arvelleen, että pohjeiluussa olisi murtuma. Mies ei kuitenkaan arvannut mennä lääkäriin pakeille, ettei vain tulisi ajokieltä seuraavalle päivälle. Karhissa Passeri kuritti toiseksi ajanutta Silvan sekunnilla, Michalik ajoi kolmanneksi ja Mika Ahola jälleen neljänneksi. Mukana vielä olleet muutkin suomalaiset ajoivat tasaisesti. Tuomas Ahonen oli jälleen 8., Tero Koskinen 13, Marko Laaksonen ja Petja Ritschkoff 19.

Päivä alkoi olla loppuilla ja väsymys oli aistittavissa. Kiire ei antanut mahdollisuuksia lepoetkin ja niin-pä seuraavaksi lähdeitiinkin kiiruhdamaan kohti Tervakoskea ja päivän viimeistä ekstratestiä. Petteri oli näillä vanhan ampumaradan kallioidella ketterin ja pystyi peittoamaan kakkoseksi tulleen Giorgio Grasson vajaalla sekunnilla. Kolmanneksi jätetty Passeri hävisi kärkikaksikolle pari sekuntia. Ricard Larsson oli neljäs, Michalik viides ja Ahola kuudes. Marko Laaksonen ajoi hienosti kahdeksanneksi, Tuomas Ahonen oli 11. ja Tero Koskinen 12.

Kun piikkiluokan osalta ensimmäinen päivä ynnättiin maaliin tulon jälkeen yhteen saatiin Petteri Silvan voittajaksi. Kakkoseksi ajanut Passeri hävisi hänelle 6.91 sekuntia, eli tasainen tukkaa oli koko päivän. Seuraavat raketot olivatkin jo sitten kymmeniä sekunteja järjestyksessä: 3. Giorgio Grasso, 4. Roman Michalik, 5. Ricard Larsson, 6. Mika Ahola, 7. Ola Korsell (Ruotsi, Husqvarna) 8. Tuomas Ahonen, ...13. Tero Koskinen, 14. Marko Laaksonen, ...20. Petja Ritschkoff. Muut mukana olleet suomalaiset: Järvinen, Suominen, Salminen. Sevelius, Merjamaa, Lahti, Kalliolepo ja Leander keskeyttivät.

YLI 175cc

Isossa kaksitahtiluokassa aloitti toisen kierroksen vauhdikkaimmin Paul Edmondson jättäen Riihimäen varuskunnan ekstralla toiseksi tulutta Tullio Pellegriinelliä vajaan sekunnin ja muutamaa sekunnin kymmenystä hitaampana Jani Laaksonen ajoi kolmanneksi, Vesa Kytönen oli neljäs ja mitalitaisteluissa loppukirin ottanut Fausto Scovolo viides. Ekstroilla yleensä hyvin viihtyvä Giovanni Sala oli vasta seitsemäs

Suomalaisista mahtuivat parin kymppin paremmalle puolelle vielä Mikko Lehtinen, joka oli 17. ja Sami Laaksonen 19. Tässä vaiheessa tilanne tuntui suorastaan uskomattomalta, sillä luokkaa johti hiuksen hienosti Jani Laaksonen ennen Giovanni Salaa, miestä, jota pidetään monilla tahoin yhtenä maailman nopeimmista endurokuseista. No, osatuloja ei noteerata, mutta se osoittaa, että tässä nuorukaisessa on kuskun vikaa.

Seuraavana otettiin taas miehestä mittaa Hyvinkäällä. Giovanni Sala repäisi kakkoseksi ajaneeseen Fausto Scovoloon rakoa peräti 8 sekuntia ja kolmanneksi ennättänyt Paul Edmondson hävisi kakkosijan vajaal-

la sekunnilla. Jani Laaksonen jatkoi hyviä suorituksiaan ja oli puolestaan Edmondsonin jälkeen neljäs häviten hänelle vain reilun sekunnin kymmenyksen. Vesa Kytönen oli lähes yhtä pienellä marginaalilla puolestaan viides.

Hussen ykköskuski tässä luokassa, Tullio Pellegriinelli oli jälleen vauis yltään vasta kuudenneksi. Tunuu, ettei hän oikein olisi voittajatyyppejä ja sellaistaahan ei huippuammattilaistassolla pitkään katsella. Olisikohan tässä kohdin lupa ymmärtää, että Petteri Silvan voisi hyvinkin ajaa ensi kaudella hänen tilallaan. Petterihän on muutenkin ilmaissut halunsa siirtyä luokkaa ylemmäs.

Sami Laaksonen ajoi pätkän 15. nopeimmin ja muut mukana olleet suomalaiset löytyivät väliltä 20.-30.

Karhissa Sala oli mestarin arvon mukaisesti jälleen nopein, Scovolo hävisi hänelle sekunnin ja kolmanneksi ehtinyt Edmondson jo lähes neljä. Vesa Kytönen jatkoi tasaista tahtiaan ja oli jälleen neljäs. Jani Laaksonen puolestaan ajoi edelleen voitto mielessään, mutta vetäisi oikein kunnolla turvalleen ja tippui sen vuoksi kahdeksanneksi. Velipoika Sami oli pätkän 16. ja muut suomalaiset sijoilla 20.-30.

Tervakosken kalliot ja louhikot selvitti Paul Edmondson nopeimmin ja Scovolo hävisi hänelle nelisen sekuntia. Sala otti jälleen ekstran yllättävän rauhallisesti ja tyytyi kolmanteen sijaan. Tullio Pellegriinelli oli neljäs ja Vesa Kytönen viides. Tiedä sitten romahtiko Jani Laaksonen henkinen lataus edellisen pätkän epäonneen, kun hän Tervakoskellakin ylsi ainoastaan yhdeksänteen sijaan, eli parille viimeiselle pätkälle Jani ponnisti alemmalta ”lähtöalvalta” kuin aamupäivällä.

PIKKUNELARIT

Anders Erikssonilla oli sellainen henkinen lataus, että siinä vauhdissa eivät muut pysyneet. Varuskunnassa häneltä saivat muut patiinsa oikein sekuntitolkulla. Mestaruutta puolustava Rinaldi ajoi kakkoseksi, mutta eroa Andersiin oli lähes 3 sekuntia, Nicoli oli kolmas, Björne Carlsson neljäs, Jösse viides ja paras suomalainen, Juha Nuutila yhdeksäs. Pekka Viljakainen sai luvan keskeyttää jälleen jo aamupäivästä hyvin alkaneen ajonsa ja syytä oli sama käynti/käymättömyys-häiriö, mikä pyörää on riivannut aiemminkin. Petri Partti oli suomalaisista 15. ja Heikki Paalanen 17.

Hyvinkään pätkällä ”jukolan jussimainen” Anders Eriksson ei poikennut tyylistään, vaan ajoi nopeimman ajan. Toiseksi ehtinyt Rinaldi hävisi tosin tällä kertaa vain naftin minuutin, mutta sehän on jo paljon kaudella, jolla aikaa mitataan sekunnin sadas- ja tuhannesosissa. Nicoli oli jälleen kolmas, Björne Carlsson neljäs ja Jösse viides, eli aivan sama ja samassa järjestyksessä oleva kärkivisikko kuin edelliselläkin pätkällä. Juha Nuutila puolestaan paransi sijoitustaan pykälällä

ollen kahdeksas. Partti oli 17. ja Paalanen 18.

Karhi näytti taas valoisampaa puolta Anders Eriksonille. Hän oli tietenkin nopein, mutta nyt väliin kiilasi Nicoli toiseksi ja Rinaldi oli vasta kolmas. Carlsson oli edelleen neljäs ja Jösse viides. Juha Nuutila paransi myös juoksuaan ja tärytti pöytänsä kuudenneksi nopeimman ajan. Partti oli 16. ja Paalanen 18.

Myös Tervakoskella Nicoli ajoi Erikssonin ja Rinaldin väliin toiseksi ja se tarkoitti samalla sitä, että päivän lopputuloksissa tässä luokassa voittoon ajoi Eriksson, Nicoli oli toinen ja Rinaldi kolmas. Carlsson oli neljäs pätkällä, kuten myös päivän tuloksissa ja samaa voidaan sanoa myös tasaista sarjaa ajaneesta Jösse Jönssonista. Hän oli koko päivän joka pätkän viides. Nuutila oli Tervakoskella yhdeksäs ja päivän tuloksissa seitsemäs. Partti ajoi myös päivän loppuun ollen Tervakoskella 16. ja päivän tuloksissa 14. Heikki Paalasan päivä päättyi kuitenkin keskeytykseen, sillä viimeisellä Tervakosken pätkällä pyörä kellahti katolleen, eikä yksinkertaisesti suostunut enää sen jälkeen käynnistymään ja näin pyyhe oli heitettävä kehään, kun periaatteessa täysi päivä oli jo takana.

ISOT TYKIT

Väittävät, etteivät isot nelitahtiset olisi yhtä ketteriä kuin kevyyt ja pippuriset kaksitahtiset. Mahtaneeko kyse olla siitä poikkeuksen vahvistamasta säännöstä, mutta Kari Tiainen oli Varuskunnan ekstratestin nopein kaikki luokatkin huomioiden ja kyse oli nimen omaan pikkunäppärästä pyörityksestä, missä pyörän raaka voima ei pääse missään vaiheessa päärooliin. Toiseksi tullut Peter Jansson sai nokkiinsa päälle 3 sekuntia ja kolmanneksi tullut Zizewitz jo liki 16.

Karin meno tuntui huimaavan ylivoimaiselle ja onhan se sitä, mutta nyt, kun kaksi hänen päävastustajaansa on sairaslomilla, niin erot kakkoseen mitataan kymmenissä sekunneissa, eikä riihimäkeläisen tarvitse edes yrittää tosissaan. Niinpä Hyvinkäänkin crossikokeessa Karin ja kakkosen välistä eroa oli yli puoli minuuttia ja kymmenes häviää puolestaan jo yli puolitoista minuuttia, eikä pätkällä silti ole pituutta kuin viitisen kilometrin. Sekunneista puhuminen tuntuu tässä tapauksessa pikkutarkalle näpertelylle.

Karhissa kakkoseksi ajoi Peter Jansson, kolmoseksi tsekkiläis Bohumil Posledni (Husaberg), neljänneksi Dirk von Zitzewitz ja viidenneksi Olli Jäntti, joka ajoi muuten tasaisesti koko päivän joka pätkällä saman sijoituksen, aivan kuten Jösse pikkunelareissa. Ai niin ja Tiainen siis voitti kokeen.

Tervakoskella Karin ja Peter Janssonin välistä eroa oli ainoastaan 25 sekuntia, mutta kymmenneksi sijoittunut Arturs Robeznieks jäi jo lähes kolme minuuttia, eli kaikki on suhteellista. Voittaja käyttää pätkään aikaa 6 minuuttia, viides 7.40 ja kymmenes liki 9 minuuttia. ➔

LIEVÄT SUIHKUTUKSET

Kilpailijoiden tultua maaliin olivat yli 175cc-luokan Giovanni Sala ja ison nelitahtiluokan Kari Tiainen jo varmat maailmanmestarit, mutta varsinaista voittoriehaa ei päästetty valloilleen, koska edessä oli vielä yksi kilpailupäivä. Pikkuroiskeet toki salittiin, sillä olihan oman kylän pojan mestaruuden varmistumista tullut todistamaan suuri joukko riihimäkeläisiä.

SUNNUNTAI

LÄHTÖKOHDAT

Sunnuntain valjettua aamu oli hieman koleampi kuin edellisenä päivänä, mutta kaikki olivat täydessä valmiudessa taistoon.

Piikeissä oli tilanne lauantain jäljiltä se, että Silvan johti Passeria pistein 183-167. Petterille siis riittäisi sunnuntailta 4 pistettä mestaruuteen, mikäli Passeri voittaisi ja neljä pinnaahan irtoaa yhdeksännestä sijasta. Passerin mestaruusmahdollisuudet siis olivat hyvin teoreettiset, mutta Petteri, jos kuka tietää, että mestaruus on varma vasta siten, kun se on julistettu.

Pikkunelareissa puolestaan Mario Rinaldi johti Anders Erikssonia hiuksen hienosti 187-183. Rinaldi oli selvästi puolustusasemissa, sillä hänen paukut eivät riittäneet ajamalla voittoon Suomen maaperällä ja niinpä italialaisen toivo oli yltää toiseksi, jolloin hän voittaisi mestaruuden yhdellä pisteellä, mikäli Eriksson voittaisi luokan.

Ruotsalaisleirissä osattiin myös laskea ja heti aamusta oli aistittavissa, että nyt puhallettiin yhteen hiileen. Olisipa ollut kiinnostavaa katsoa, kuinka me suomalaiset olisimme toimineet vastaavassa tilanteessa.

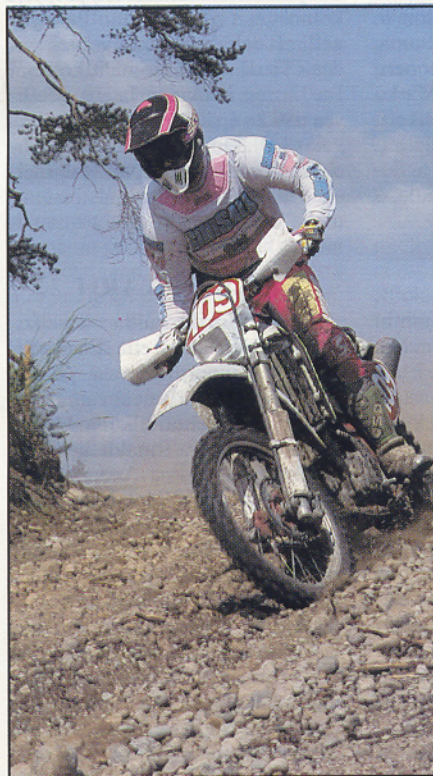
Tuntuu, ettei siitä niin pahan pitkää aikaa ole kulunut, kun esimerkiksi Sixissä oltiin valmiit vesitämään toisten joukkueen jäsenten peräänantamaton uurastus, jos itsellä sattui olemaan lievää lämpöilyä.

Kuinka meistä siis mahtaisi löytyä uhrautumishenkeä, kun itsellä ei missään nimessä ole mitään voitettavaa, mutta minun onnistuessa ni kaverista sattaisi tulla maailmanmestari. Olemme ilmeisesti kuitenkin menossa siihen suuntaan, voitimmehan jo lätäkässäkin MM-kultaa, vai kuuluiko siitä ansio sille pienelle ripaukselle ruotsalaisuutta, mikä siihen koostumukseen kuului. En yksinkertaisesti voinut välttää tätä ajatusyhteyttä seurattessani

← Anders Eriksson voitti ansaitusti pikkunelareiden mestaruuden, mutta sen saavuttaminen ei olisi ollut mahdollista, ellei hänellä olisi niin suurenmoisen taistelutahtoista tallitoveria – Björne Carlssonia.

Olli Jännti ajoi tasaisen varmasti ja sijoitus taisi olla yllätys miehelle itselleenkin.

Björne Carlssonin menoa sunnuntaina.

KIERROKSILLE

125cc

Petteri Silvan polkaisi pelinsä ensimmäisenä liikenteeseen. Hänellä ei ollut enää niin hirmuisia paineita, sillä hänenhän täytyi käytän-

nössä selviytyä ainoastaan maaliin, ne tarvittavat pisteet hän saisi kylkiäisenä vaikka huivi silmillä reitin kiertäen. Tietty oma perusvauhti on kuitenkin jokaiselle luontaista ja siitä merkittävästi suuntaan tai toiseen poiketen ajaminen häiriintyy. Niinpä Petterikin ajeli kutakuinkin normaalia kyytiään.

Ensimmäisen kierroksen neljättä kokeesta hän voitti Hyvinkään ja

Karhin crossitestit ja ekstroissa hän oli Varuskunnassa 3. ja Tervakoskella 8. Toisella kierroksella jämsäläinen voitti sitten Varuskunnan, Hyvinkään ja Karhin ja Tervakoskella tuli 5. sija. Tällä satsilla irtosi taas päivän voitto ja nyt Suomen toinen maailmanmestaruus oli varma.

Petterin ainoa haastaja, Stefano Passeri ei ilmeisesti pystynyt kokoomaan itseään ratkaisevaan otteluun,

↑ Giovanni Sala, yli 175cc maailmanmestari 1995 oli Riihimäellä myös yleiskilpailun nopein.

Mario Rinaldin meno on näyttävää katsottavaa, mutta pehmeä hiekka ei taida olla miehen paras elementti ja niinpä mestaruus jäikin pohjolaan.

vaan alitti oikein kirkkaasti itsensä ja sijoittui päivän tuloksissa vasta viidenneksi.

Italian Giorgio Grasso ajoi piikeissä kakkoseksi, Paolo Fellegara kolmanneksi, Rickard Larsson neljänneksi, Passeri siis viidenneksi ja Mika Ahola kuudenneksi, kuten edellisenäkin päivänä. Ahola oli ensimmäisen kierroksen crosseissa Hyvinkäällä kolmas ja Karhissa

Tämä nuorukainen, Björne Carlsson suorastaan raivosi Husabergillä läpi erikoiskoikeiden ainoana tavoitteenaan Mario Rinaldin voittaminen. Siinä hän myös onnistui ja se takasi Anders Erikssonille maailmanmestaruuden.

neljäs ja toisella kierroksella kummassakin kolmas. Ekstroilta Mikalle irtosi kuudetta, seitsemättä ja yhdeksättä sijaa.

Tuomas Ahonen oli 11., Marko Laaksonen 12., Tero Koskinen 16., Janne Suominen 18., Petja Ritschkoff 19., Janne Leander 21., Mikko Kalliolepo 25. ja Kaj Rönnqvist 26.

YLI 175cc

Giovanni Salalla ei ollut enää mitään paineita, ajoipahan mestarina kisan, mikä sekun on yleisöä ajatellen hieno ele. Ensimmäisellä kierroksella hän oli Varuskun

Heikki Mikkola on ollut Kari Tiaisen esikuva ja innoittaja ja Karin tavoitteena on ollut päästä maailmanmestaruuksien määrässä vähintään viiteen, kun Heikillä niitä on neljä. Karilla on ollut myös toinen toive: Siinä vaiheessa, kun viides mestaruus mahdollisesti on vuorossa, mikään ei olisi hienompaa kuin saada mestaruuspytty Heikin kädestä. Nyt nämä kaikki toiveet toteutuivat. Heikki Mikkola jakoi Riihimäellä pytyt ja hyppäsi mielellään samaan kuvaan Karin ja Riihimäellä toiseksi ajaneen Peter Janssonin kanssa.

→ Petteri The Best Silvan sai tallin perinteen mukaisesti maailmanmestaruuden kunniaksi niskaansa sangollisen jääkylmää vettä.

nassa 2., Hyvinkäällä 1., Karhissa 4. ja Tervakoskella 4. ja toisella kierroksella vastaavasti Varuskunnassa 1., Hyvinkäällä 1., Karhissa 2. ja Tervakoskella 3. Näillä suorituksilla irtosi toinen sija omassa luokassa. Voiton otti Fausto Scovolo ja eroa hän onnistui venyttämään Salaan päivän aikana 3,47 sekuntia ja ratkaisevan eron hän nykäisi Tervakoskella. Kaksikolla oli kummallakin kolme pätkävoittoa ja muuten Sala oli tasaisempi.

Kolmanneksi ajoi Edmondson, joka ei loppupisteissä mahtunut mitaleille, vaan joutui tyytymään neljanteen sijaan. Tullio Pellegrinelli oli neljäs ja Vesa Kytönen viides. Edelliseen päivän verrattuna Vesankin suoritus tippui pykälän verran alemmas, eli hänen pikissijoitukset vaihtelivat haarukassa 4-8. Jani Laaksonen oli 6., eikä hänkään pystynyt siihen, mihin hän venyi edellisenä päivänä. Nämä eivät ole moitteita, sen enempää Vesalle kuin Janillekaan, vaan kyseisetkin sijoitukset ovat oikeastaan yli odotusten ja ne vertailun kohteena käytetyt edellispäivät suorastaan uskomattomia, mutta toisaalta ne osoittavat mihin on valmiudet jo näinkin vähäisellä kokemukella. Sami Laaksonen ajoi taas tasaisen ehjän kilpailun ja sijoittui 16:nneksi. Kilpailun antama kokemus on Samille vankkaa kivijalkaa tuleville vuosille. Arto Rintakoski oli 19., Keimo Tuomala 22., Jere Ruokolahti 24. ja Antti Myllymaa 26.

PIKKUNELARIT

Tässä tiukimman taistelun luokassa Anders Eriksonilla saattoi olla lieviä paineita, sillä edellisenä päivänä hän voitti jokaisen erikoiskokeen, mutta nyt hän voitti ainoastaan kolme ja kahdessa puolestaan Rinaldi pääsi rankaisemaan voittoon saakka. Eriksson voitti kuitenkin päivän ja kiilapojaksi toiselle sijalle hänen ja Rinaldin väliin raiivosi itsensä Björne Carlsson. Tällä suorituksella saatiin taisteluparille synnytettyä sen verran etäisyyttä, että Eriksson voitti mestaruuden lopulta yhdellä pisteellä. Tästä taistelusta voidaan tehdä urheilullisesti ajatellen se hieno johtopäätös, ettei mukana ollut ainakaan tallimääräyksiä, mikä sekään ei välttämättä olisi tarvinnut olla täysi mahdollisuus, sillä onhan KTM nykyisin Husabergin enemmistöosakas. Tämä urheilullinen lopputulos puoltaa sitä ilmoitusta, että kumpikin merkki jatkaa erillisinä ja toisiaan vastaan kilpailevina merkkeinä maailman kilparadoilla.

Juha Nuutila oli luokan paras suomalainen kohentaen sijoitustaan edellisestä päivästä ja päätyi lopul-

ta hienosti viidenneksi. Edellispäivän viides, Jösse Jönsson loukkasi kätensä sunnuntain ensimmäisellä kierroksella, samalla siirtymällä Hyvinkään ja Karhin välillä, missä Katrinakin teloi jalkansa edellisenä päivänä. Juha olikin tässä luokassa ainoa maaliin päässyt suomalainen, sillä myös Partti ja Paalanen jäivät tälle samalle kivikkosiirtymälle, josta jo puhuttiin Jössen ja Katrinakin yhteydessä. Syytä Partin keskeytykseen emme saaneet tietoomme, mutta Paalaselta osui kone kiveen ja sen seurauksena vesiletkun laippa murtui ja laski vedet myllystä mäkeen.

KARIN SHOW

Päivän ylivoimaisimpaan lukavoittoon ajoi jälleen Kari Tiainen ja kun hänellä ei ollut oikeastaan muutakaan tavoiteltavaa, niin hän ajatteli kokeilla, että josko isolla lokomotiivilla pystyisi voittamaan myös kokonaiskilpailun. Päivän yleisin kysymys reittiä kiertäen yleisön keskuudessa olikin: "Näittek te ku Tiainen veti Hyvinkäällä...?"

Kari tosiaan veti nelarilla "Jeremy McRathmaisen" hekeäsalpavia loikkia, eikä vastaavaan meenon yltänyt kukaan muu missään luokassa, eikä millään pyörällä. Jopa Giovanni Sala sai 250-kuuioisella KTM:llä tunnustaa Karin itseään puolitoista sekuntia nopeammaksi. Hän pääsi lähimmäksi ja muut jäivätkin sekunti, jopa minuutti tolkulla samalla pätkällä.

Tervakoskella Karilla ei mennä suoritus nappiin ja siinä saattoivat mennä mahdollisuudet myös yleiskilpailun voittoon. Tervakoskelta kohti kilpailukeskusta palattaessa Karin parhaat nuoruusajan kaverit "Hyde" ja "Alma" tekivät miehelle jekun. Eräässä määrässä paikassa oli olemassa kiertotie- ja suora vaihtoehto, joka upotti miehen ja pyörän munaskuita myöten.

Kun Kari oli sitten tulovuorossa, pusikon reunasta kuului äkkiä huuto: "Pekka nyt kamera valmiiksi!" "En heti tajunnut mitä oli tekeillä, mutta pian selkisi. Kaverit peitivät vaihtoehtoisreitit ja näyttivät uraa, joka vei suoraan syvimpään läpeen. Kari kysyi katseellaan, että ihankos totta ja kaverit nyökyttelivät nauruaan pidätellen, että joo, joo, sinne vaan. Kari totteli ja lurps! Päälle kuului räkäinen nauru: "Kari on nääs maailman mestari, ei se ois, jos ei se tuosta pääsis ja pitäähän mestarin alkaa jo totutella pärskeisiin, aluks nääs kuraa ja illemmalla samppakaljaa!"

Ja pääsihän Kari, kun "se on nääs mestari". Hänen perässään samalle mutalotille tuli Peter Jansson ja pojat usuttivat häntä samaan miinaan, mutta Ruotsin-Petteri ei mennyt vipuun nähdessä Karin tarpon hitaasti, mutta varmasti eteen päin. Joku siihen totesikin: "Mihinkäs ihminen vielä vihamiehiä tarvitsee, kun ystävätkin ovat näin mahlavia."

Petteri Silvan ei kauaa ehtinyt Riihimäellä juhlia, sillä Jämsän kaupunginjohtaja soitti ja pyysi Mestaria tulemaan heti paikalla Jämsään kotikaupungin juhlistavaksi.

Kokonaiskilpailun voitto jäi tällä kertaa Karilta toteutumatta, eli Fausto Scovolo ja Giovanni Sala saivat 250-kuutioisilla 2-tahtisillaan pikisten yhteisajan vielä noin 15 sekuntia alhaisemmaksi kuin Kari. Hyvä näinkin, mutta täytyyhän urheilijan aina motivoida itsensä suoritukseen, muuten ei olisi yrittystä.

Kun kurat oli huuhdottu ja tukat kammattu, oli tunnustusten aika. Riihimäen Urheilutalolla järjestetyssä palkintojenjako- ja päätöstilaisuudessa kansainvälisen moottoriliiton FIM:n edustajat antoivat tunnustuksen kilpailun järjestelyille ilmaisten, että kaikelle täytyy laatia standardit. Tämä kilpailu olkoon mittakeppi mihin muiden täytyy pyrkiä, ehkäpä peräti jo lähiaikoina laadittavin sääntömuutoskin.

Paikalle kertynyt runsaslukuista yleisöä tietysti kiinnostivat ennen kaikkea mestarit ja heidän palkitseminen. Pytysten luovutusta varten paikalle oli kutsuttu nimen omaan Kari Tiaisen toivomuksesta motocrossin 4-kertainen maailman-

mestari Heikki Mikkola, joka keräsi voimakkaat aplodit yleisöltä ja myös kaikki palkitut kilpailijat olivat silmin nähden otettuja, kun heitä kohtasi tällainen huipentuma, että he saavat kerran urallaan vastaanottaa palkinnon monien mielestä motocrossin suurista suurimmalta kautta-aikain.

